S., et ta oma ſanti ſõbrust maha jätaks ja paremat teed käima hakkaks. Wallatu ſuur S. lubas Mardi ſoowimist täita, aga, jah aga — ta tegi ſeda ükſinda ſunga, aga mitte tenga.

Kui Mart nägi, et ſuur S. ikka ſandimaks lapſeks läks, ſiis palus weel teiſt korda teda, et ometi oma pahad eluwiiſid maha jõtaks; aga niiid ütles wallatu S. jo pilgates: „„Wata asjalist, wõi ta tahab ka juba, nagu nungi koolmeister teiſi noomima hakata! — Mis ſinul ſellega tegemist on? Waata aga iſe oma ette!““ —

Seſt ajaſt ſadik ei hakand ſiis wäike Mart teda enam noomima, waid laskis ſuure S. teha, mis ta aga iſe tahtis; aga wallatu S. ei leppind weel ſellega, waid ta hakkas waeſt Marti ſeſt aeaſt ſaadik alati narrima, naerma ja pilkama, kus ta aga iganes wõis. Mart aga oli alandlik, ja ei pannud ſeda miſski, waid mõtles ſelle peale, mis Jeeſus meid oma wihameeſtele käſſib teha, ſ. o.: andeks anda ja heal meelel neile head teha, kes meie wastu ekſiwad.

Üks kord tuli ka kiriku õpetaja kooli katſuma ja leidis, et Mart kõige targem koolilaps oli, ſeſt ta andis õpetajale iluſad, mõiſtlikud kostuſed ja õpetaja kiitis teda.

Et niiiid Marti kiideti, ſee oli iſeäranis paha S. juſt kui tuli takkus, ſeſt ta ootas, et õpetaja teda kiidaks; aga wõta näpuſt, kes laiska kiidab!

Niiid teab lugija, miſspäraſt wallatu S. waga Marti wihkas ja pilkas ning niiid ei pane ta enam imeks, miſspäraſt ma imekspanemiſega S. peale waataſin.

Wallatu S. tahtis Mardile midagi ütelda, et aga ma ſeäl juures olin, ſeepäraſt häbenes rääkima hakata ja wõttis oma ſõna keele pealt tagaſi. Kui Mart ſeda nägi, et S. tale midagi ütelda tahtis, ſiis ütles ta ruttu: „„S. räägi aga peale ja ära karda, ſeſt Juhan on minu ja ka ſinu ſõber.““

„„Kulla armas Mart!““ — ütles niiid wallatu S. — „„ütle mulle ometi, kudas ſa wõiſid nii ſuure koorma oma peale wõtta ja pealegi minu ſiit päraſt ennaſt karistada laſta?““